

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **nezl. A. B. N.**, zast. zák. zástupkyní T. T. D., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 4. 2024, č. j. 61 A 4/2024-27,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 4. 2024, č. j. 61 A 4/2024-27, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“).

[2] Tímto rozsudkem krajský soud zamítl stěžovatelčinu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, který usnesením ze dne 9. 10. 2023, č. j. OAM-13316-8/TP-2023, rozhodl podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o přerušení řízení o žádosti stěžovatelky o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[3] Dne 15. 5. 2023 podala stěžovatelka na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o povolení k trvalému pobytu, a to za účelem společného soužití se svojí matkou (T.

T. D.), která na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Uvedeným usnesením žalovaný řízení o této žádosti přerušil, protože zjistil, že dne 15. 9. 2023 bylo zahájeno řízení o zrušení trvalého pobytu matky stěžovatelky, který jí byl vydán s platností od 12. 3. 2003. Žalovaný vyšel z toho, že řízení o zrušení trvalého pobytu matky stěžovatelky „*má bezprostřední vliv*“ na řízení, resp. rozhodnutí ve věci stěžovatelky – její matka je totiž nositelkou oprávnění ke sloučení rodiny a bude-li jí zrušen trvalý pobyt, nebude možné žádosti stěžovatelky vyhovět. Vyhodnotil tedy řízení o zrušení platnosti trvalého pobytu matky stěžovatelky jako řízení o předběžné otázce (§ 57 správního řádu), jehož výsledek je zásadní pro rozhodnutí o žádosti stěžovatelky; řízení ve věci stěžovatelky proto přerušil do doby právní moci rozhodnutí ve věci zrušení platnosti trvalého pobytu její matky (trvání tohoto řízení nelze dle žalovaného odhadnout, a přerušení řízení je tak jedinou možností, jak přerušit běh lhůt pro vydání rozhodnutí).

[4] Stěžovatelka podala proti usnesení o přerušení řízení odvolání, které žalovaný spolu se spisem postoupil Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) dne 10. 1. 2024. Na základě žádosti stěžovatelky o uplatnění opatření proti nečinnosti ji Komise přípisem ze dne 31. 1. 2024, č. j. MV-6655-4/SO-2024, odkázala na usnesení o přerušení řízení s tím, že o odvolání proti němu rozhodne ve lhůtě 60 dnů od předání spisu. Následně rozhodnutím ze dne 8. 2. 2024, č. j. MV-6655-6/SO-2024, Komise odvolání stěžovatelky zamítla a potvrdila napadené usnesení žalovaného, který podle jejího názoru správně vyhodnotil řízení o zrušení trvalého pobytu matky stěžovatelky (k němuž dalo podnět Velvyslanectví České republiky v Hanoji, neboť matka stěžovatelky neměla pobývat na území České republiky od roku 2007 do roku 2021) jako řízení o předběžné otázce.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[5] V žalobě stěžovatelka namítala, že žalovaný je nečinný, neboť nejsou splněny podmínky pro přerušení řízení – probíhající řízení o zrušení trvalého pobytu stěžovatelčiny matky totiž podle jejího názoru nepředstavuje řízení o předběžné otázce.

[6] Krajský soud nečinnostní žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 81 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[7] V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že žalovaný nepochybil, pokud řízení o žádosti stěžovatelky přerušil do doby, než bude ujasněna otázka pobytového oprávnění její matky, která v průběhu řízení vyvstala. Od této otázky nelze bez dalšího odhlédnout, naopak podle judikatury ob stojí, pokud za dané situace správní orgán řízení přeruší; viz obdobný případ, kterým se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 Azs 55/2015-46, v jehož odůvodnění (bod [13]) uvedl, že „*se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že pokud v době podání žádosti stěžovatelky bylo povolení k trvalému pobytu její matky předmětem probíhajícího řízení o zrušení povolení podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, bylo namíste vyčkat výsledku tohoto řízení. Povolení k trvalému pobytu stěžovatelky, jako narozeného cizince, je totiž od povolení k trvalému pobytu její matky odvozeno. Rozhodnutí ve věci zrušení povolení matky lze tak pojímat jako předběžnou otázku, která je určující pro posouzení žádosti stěžovatelky (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Ans 4/2013-48, ve kterém se jednalo o obdobnou situaci, konkrétně o žádost nezletilého žalobce o*

pokračování

povolení k přechodnému pobytu). Žalovaný proto učinil správně, pokud řízení ve věci žádosti stěžovatelky do doby rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu její matky přerušil“.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] V kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu stěžovatelka uplatnila důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky – a sice otázky, zda řízení o zrušení trvalého pobytu stěžovatelčiny matky představuje předběžnou otázku pro posouzení žádosti stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem jejich společného soužití [§ 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců].

[9] Úvodem stěžovatelka poznamenala, že řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu bylo v případě její matky zahájeno po téměř dvou letech, kdy žila a pracovala na území České republiky – a to z toho důvodu, že v minulosti dlouhodobě nepobývala na území České republiky (vrátila se zpět do Vietnamu kvůli péči o svou vážně nemocnou matku, následně se starala o narozenou dceru – stěžovatelku – a vyčkávala na návrat do České republiky z rodinných důvodů). Nicméně důležité dle stěžovatelky je, že do právní moci rozhodnutí ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu se na její matku hledí, jako by toto pobytové oprávnění měla, a to se všemi konsekvencemi, které z toho vyplývají. Jinými slovy, matka má veškerá práva a povinnosti s tímto pobytovým statutem spojené, včetně práva na soužití se svými rodinnými příslušníky – stěžovatelka tak má podle svého přesvědčení právní nárok na následování své matky v České republice na základě směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny.

[10] Žalovaný nemá důvod předjímat negativní rozhodnutí ve věci zrušení trvalého pobytu a vyčkávat na konečné rozhodnutí ve věci stěžovatelčiny matky. Naopak, je povinen vycházet ze stávajícího skutkového stavu věci, tedy z toho, že matka trvalý pobyt má, a dojde-li v budoucnu k jeho zrušení, pak žalovaný zruší i platnost povolení k trvalému pobytu stěžovatelce; srov. § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Také tento zrušovací důvod povolení k trvalému pobytu podporuje tezi stěžovatelky, že řízení o zrušení trvalého pobytu matky stěžovatelky nepředstavuje v daném případě předběžnou otázku. Definici předběžné otázky v nedávné době posunula judikatura k restriktivnějšímu výkladu § 57 správního řádu; srov. v podrobnostech rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2023, č. j. 2 Azs 103/2021-28, č. 4548/2024 Sb. NSS, podle něhož je třeba jako předběžné otázky chápat pouze takové otázky, „bez jejichž vyřešení nelze v řízení vůbec pokračovat a vydat rozhodnutí“. To ovšem není tento případ. Podle stěžovatelky je tedy nutno přehodnotit závěry vyplývající z judikatury, na kterou odkázal krajský soud. Současně dodala, že ani § 169q zákona o pobytu cizinců jako *lex specialis* ke správnímu řádu neumožňuje přerušit řízení o žádosti stěžovatelky.

[11] Na závěr stěžovatelka zdůraznila nutnost zohlednění nejlepšího zájmu dítěte, jakož i dopad do jejího rodinného a soukromého života a navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost a odkázal na zamítavý rozsudek krajského soudu, s nímž se plně ztotožňuje. Probíhající řízení o zrušení trvalého pobytu nositelky oprávnění, tj. matky stěžovatelky, je stěžejní pro posouzení žádosti samotné stěžovatelky, a proto byl žalovaný nucen řízení v její věci přerušit.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatelky se zamítavým rozsudkem, který je založen na tom, že žalovaný není nečinný, neboť přerušení řízení o žádosti stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu je věcně důvodné a souladné se zákonem – konkrétně s § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce (§ 57 správního řádu).

[16] V této souvislosti Nejvyšší správní soud předesílá, že o nečinnost správního orgánu se může jednat jen tehdy, kdy neexistuje žádná skutečnost, která by bránila v řízení činit úkony a rozhodovat. V souzené věci shledal žalovaný za rozhodnou skutečnost to, že bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu matky stěžovatelky, jehož výsledek je předběžnou otázkou, pro kterou ve věci stěžovatelky rozhodl o přerušení řízení.

[17] Po dobu přerušení řízení neběží lhůty pro vydání rozhodnutí (§ 65 odst. 1 správního řádu). Nemůže se proto jednat o nezákonnou nečinnost, ledaže by přerušení řízení nebylo věcně důvodné a souladné se zákonem, jak namítá stěžovatelka. Skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu o přerušení řízení je jakožto rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení, vyloučeno z přezkoumání soudem v řízení o žalobě proti rozhodnutí [§ 65 a § 70 písm. c) s. ř. s.], totiž nesouvisí s povinností soudu v řízení na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s. ř. s.) zabývat se k žalobní námitce otázkou, zda je řízení přerušeno důvodně; viz blíže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012-46, č. 3013/2014 Sb. NSS, bod [45]: „*Mají-li soudy efektivně poskytovat ochranu těm, kteří se brání proti průtahům ve správním řízení způsobeným nečinností správního orgánu, není možné připustit, aby správní orgány mohly svoji případnou nečinnost eliminovat zneužitím institutu přerušení správního řízení a zablokovat tak zásah soudu, neboť je představitelné, že i to může být nezákonnou nečinností.*“

[18] V daném případě právě o zmíněnou nezákonnou nečinnost jde, neboť pro přerušení řízení podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyly dány žádné zákonné důvody.

pokračování

[19] Stěžovatelka podala žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jehož účelem je, aby nezletilé děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území České republiky; uvedené je projeven implementace směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, která stanoví lhůtu, v níž má být žádost posouzena, v čl. 5 odst. 4 – „*co nejdříve, v každém případě však nejpozději devět měsíců od podání žádosti*“. Vnitrostátní zákonodárce stanovil lhůtu kratší, a sice „180 dnů ode dne podání žádosti“ (§ 169t odst. 6 písm. g) bod 1 zákona o pobytu cizinců]. Stěžovatelka žádost podala dne 15. 5. 2023. Lhůta pro vydání rozhodnutí o ní tedy končila dne 13. 11. 2023, nicméně ještě předtím žalovaný řízení přerušil usnesením ze dne 9. 10. 2023, což je podstatné. Podle ustálené judikatury totiž nemá přerušování řízení žádný vliv na běh lhůty pro vydání rozhodnutí, pokud je řízení přerušeno až poté, co lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu už uplynula (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, č. 2871/2013 Sb. NSS, ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 156/2020-37, bod [23], a ze dne 14. 11. 2022, č. j. 3 As 182/2020-78, bod [10]).

[20] Důvodem přerušování řízení ve věci stěžovatelky bylo zjištění, že paralelně probíhá řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu matky stěžovatelky, které žalovaný vyhodnotil jako řízení o předběžné otázce s tím, že pobytový status matky jako nositelky oprávnění ke sloučení rodiny „*má bezprostřední vliv*“ na rozhodnutí o žádosti stěžovatelky.

[21] O uvedeném vlivu a propojení obou věcí není pochyb. Vždyť právě od pobytového statusu své matky odvíjí stěžovatelka podanou žádost, jejímž účelem je získání stejného pobytového statusu a sloučení rodiny na území České republiky, jak bylo vysvětleno shora i s odkazem na směrnici Rady 2003/86/ES – srov. bod 4 jejího odůvodnění, dle něhož je sloučení rodiny nezbytné k umožnění rodinného života a usnadňuje integraci státních příslušníků třetích zemí v členských státech. Nicméně i přes zjevnou vazbu žádosti stěžovatelky na pobytový status její matky nelze přehlížet, že správní orgány v zásadě rozhodují dle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí; to vyplývá přímo z povahy správního řízení, jakož i ze setrvalé judikatury NSS (viz rozsudky ze dne 18. 3. 2021, č. j. 10 Azs 81/2020-44, ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31, či ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Skutkový stav v době rozhodování žalovaného byl přitom takový, že matka stěžovatelky svůj pobytový status stále měla – platnost povolení k trvalému pobytu jí zrušena nebyla. Pobytový status matky byl v rozhodné době zachován stejně jako účel žádosti stěžovatelky, tj. sloučení rodiny na území České republiky. Zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu matky stěžovatelky na tom nic nemění, resp. nepředstavuje předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu.

[22] Krajský soud vyslovil v napadeném rozsudku názor opačný, přičemž vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 55/2015-46, z něhož citoval relevantní pasáž; viz výše. Pominul ovšem novější rozsudek ze dne 14. 11. 2023, č. j. 2 Azs 103/2021-38, č. 4548/2024 Sb. NSS, vydaný navíc rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, na který poukázala i sama stěžovatelka a který konstatoval, že probíhající trestní

řízení se žadatelem o prodloužení pobytového titulu není řízením o předběžné otázce. V případě stěžovatelky nejde o otázku jejího trestního řízení, nýbrž o otázku probíhajícího řízení o zrušení trvalého pobytu její matky, tedy o otázku poněkud odlišnou. Na druhou stranu východiska k problematice předběžných otázek ve správním řízení (§ 57 správního řád), z nichž rozšířený senát v uvedené věci vyšel, je nezbytné do budoucna respektovat, což platí též pro případ stěžovatelky; poukázat lze v tomto ohledu zejména na body [23] a [24] odůvodnění zmíněného rozsudku rozšířeného senátu NSS č. j. 2 Azs 103/2021-38:

„Řízení o předběžné otázce je jedním z důvodů pro přerušení správního řízení [§ 57 odst. 2, § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu].

Ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu hovoří o tom, že vydání rozhodnutí závisí na řešení předběžné otázky. To je třeba chápat tak, že jde pouze o takové otázky, bez jejichž vyřešení nelze vůbec v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí. Rozšířený senát tedy obecně chápe § 57 odst. 1 správního řádu stejně jako poradní sbor ministra vnitra ve stanovisku č. 137/2014, citovaném výše v bodě [20]. Právě s ohledem na toto zákonné vymezení předběžné otázky je však patrné, že tu chybí hned základní podmínka, aby trestní stíhání cizince bylo řízením o předběžné otázce pro rozhodnutí o prodloužení pobytového titulu“; pozn. důraz přidán NSS.

[23] Rozšířený senát v citované věci vyšel z toho, že je-li podmínkou prodloužení pobytového titulu podle zákona o pobytu cizinců neexistence pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin (§ 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), resp. trestní zachovalost (§ 174 odst. 1 téhož zákona), probíhající trestní řízení se žadatelem o prodloužení pobytového titulu není řízením o předběžné otázce, na jejímž vyřešení je správní orgán závislý [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu].

[24] Ve stejné logice je třeba uvažovat také v případě stěžovatelky, aniž by bylo nutno opětovně věc předkládat k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu; jeho východiska k tomu, jak přistupovat k problematice předběžných otázek podle § 57 správního řádu, jsou obecná a plně přenositelná i na nyní souzenou věc. Jedná se o změnu judikatury, a to na úrovni, kterou je krajský soud, stejně jako i tříčlenný senát Nejvyššího správního soudu, povinen respektovat (k tomu srov. *mutatis mutandis* usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, bod [41] a judikaturu tam citovanou).

[25] Je-li podmínkou vydání povolení k trvalému pobytu stěžovatelce to, že na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu její matka [§ 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců], je třeba respektovat, že matka stěžovatelky aktuálně trvalý pobyt má, jakkoli probíhá řízení o zrušení jeho platnosti; toto řízení není řízením o předběžné otázce (§ 57 správního řádu), protože na něm výsledek řízení ve věci stěžovatelky nezávisí – i bez jejího vyřešení lze ve věci stěžovatelky pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí. Pokud by matka stěžovatelky trvalý pobyt neměla, nebylo by možno žádosti stěžovatelky vyhovět – chyběla by základní podmínka daná zákonem. Naproti tomu, pokud matka stěžovatelky trvalý pobyt stále má (doposud jí nebyl pravomocně zrušen), je možné za splnění ostatních podmínek o žádosti stěžovatelky rozhodnout pozitivně (arg. *a contrario*).

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že žalovaný je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu v době rozhodování věci, tedy z toho, že matka stěžovatelky stále trvalý pobyt má, a z ničeho neplyne, že by měl vyčkávat na rozhodnutí, zda jí bude či nebude v budoucnu zrušen. Uvedené platí tím spíše, že případné zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu matky stěžovatelky by v budoucnu bylo důvodem i pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stěžovatelky samotné – srov. § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož žalovaný platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže *„byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu uděleného tomu, kdo o cizince, držitele tohoto povolení, pečoval“*.

[27] Oporu pro opačné řešení, tj. pro přerušení řízení ve věci stěžovatelky, nelze najít ani v § 169q zákona o pobytu cizinců, který sice upravuje speciální důvod přerušení řízení, nicméně pouze v situaci, kdy policie – v průběhu řízení o žádosti o vydání nebo o prodloužení oprávnění k pobytu, případně v řízení o zrušení platnosti oprávnění k pobytu – zahájí řízení o správním vyhoštění cizince. Nic takového však v dané věci nenastalo.

[28] Nejvyšší správní soud proto ve stručnosti shrnuje, že žalovaný měl povinnost v zákonem stanovené 180denní lhůtě rozhodnout, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu, nikoli vyčkávat, zda některá z těchto podmínek v budoucnu neodpadne v důsledku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu matky stěžovatelky. Pokud žalovaný z tohoto důvodu vedení řízení o žádosti stěžovatelky přerušil, jedná se z jeho strany o nezákonnou nečinnost. Takový postup žalovaného je možná pragmatický, avšak nemá oporu nejen ve správním řádu (§ 57), ale ani v zákoně o pobytu cizinců, jak bylo vysvětleno, a ve výsledku vede k popření práva na respektování rodinného a soukromého života, k němuž se odkazuje i zmíněná směrnice Rady 2003/86/ES – a to nejen v bodě 4, ale také v bodě 2 odůvodnění, dle něhož *„ctí základní práva a řídí se zásadami uznanými zejména v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v Listině základních práv Evropské unie“*. Navíc směrnice výslovně normuje, že členské státy při posuzování žádosti dbají na to, *„aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí“* – viz čl. 5 odst. 5, který je v případě stěžovatelky, jež je nezletilým dítětem, též relevantní.

5. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek krajského soudu proto s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[30] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[31] Krajský soud v novém rozhodnutí o věci rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 9. srpna 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu